

Hon låter blickarna tala

KONST. "Stubben" av Åsa Davidsson, akryl på pannå. FOTO: ULF HÄGGLUND

KONST

Åsa Davidsson

Galleri Mariann Ahnlund, Umeå

DÅ OCH DÅ infinner sig dagar då jag tycker mig vara mer känslig för sinnesintryck. Som till exempel vernissagehelgen då hösten inte längre var en föraning utan verkligen infann sig – ljuset var kyligare och skarpare, träden gula och skuggorna längre. Just vid brytningstider som när en årstid övergår i en annan skärps sinnena och verkligheten pockar på uppmärksamhet; att vakna upp en morgon och ett första snötäcke har skiftat utsikten från sovrumsfönstret eller att under tidig vår på nytt upptäcka solen. Bör man inte en sådan dag också ge plats för konsten, som till exempel den pågående utställningen med konstnären Åsa Davidssons måleri på Galleri Mariann Ahnlund?

DAVIDSSONS måleri tycks vara en förlängning av höstens klara färger och ljus samtidigt som naturen också är en viktig del av motivvärlden. En första tanke går åt fotografier och en andra mot porträttmåleri men båda visar sig vara villovägar för ganska snart infinner sig en känsla av att det här femtotalet målningar hänger ihop. Inte att de utgör en serie, numrerad med samma titel, utan snarare att målningarna är iscensättningar av relationer, kvinnors och flickors relationer. Konstnären låter blickarna tala. I "Betraktaren" ser en get och en flicka på varandra och jag ställer mig frågan: vem är egentligen betraktaren? Är det djuret med sin undrande blick, är det den bortvända flickans eller är det jag? "Pakt" är en ledande, möjligen övertydlig, titel som genast får mig att märka en intrig mellan de tre flickorna med ett dramatiskt fjällandskap i bakgrunden. Jag känner igen mig. Bakgrunden är bra men att frammana och förmedla vibrationerna mellan tjejerna medelst färg och pensel är bättre.

Ljussättningen, likt en stark blix, bidrar till att man lätt kan uppfatta att fotografier har varit

förlagor. Men så är icke fallet snarare bidrar ljuset till att förhöja intensiteten i situationen, att iscensätta ett skarpt läge som när tjejerna viskar till varandra i "Hemligheter" och apornas nyfikenhet blir ett hastigt uppkommet utanförskap. Med än mer alert sinnesnärvaro lämnar jag galleriet och nog har björkarna gulnat än mer under tiden.

KATRIN HOLMQVIST STEN